

Người cũ trở về

Ngày ấy mình chia tay vì lý do gì nhỉ? Chẳng nhớ nữa, chỉ biết là anh và em tự nhiên không gặp nhau nữa. Không điện thoại, không đến những nơi hai đứa vẫn thường hay đến với nhau. Không nhắc đến tên nhau cũng như không ai nói với bất cứ ai về mối tình ấy.

Mặc dù, nhiều lúc, kỷ niệm dội về lại hành hạ cô. Mà đau nhất vẫn là lý do tại sao chia tay của mối tình đó.

- Anh dạo này thế nào?

Cô hỏi mà mắt vẫn không rời chiếc bút kẹp nơi túi áo anh. Chiếc bút rất quen. Hình như đó chính là chiếc bút cô mua tặng anh nhân ngày sinh nhật lần thứ 18 của cô.

- Cũng tốt! Vừa chính thức được ký hợp đồng dài hạn với tòa soạn.

- Ừ , tốt thật! Làm nhà báo, đúng mơ ước của anh nhé!

Cô đưa mắt nhìn ra cửa. Hình ảnh tòa soạn nơi anh nhắc tới lại hiện về trong cô. Ngày xưa, cô vẫn thường lên đó với anh. Cô thấy mình ngồi nép bên cái bàn đầy thư bài bạn đọc còn anh đang ngồi lắng nghe anh Thư Ký Tòa Soạn nhận xét về bài viết mới của anh. Dạo ấy anh viết rất nhiều nhưng chẳng mấy khi được đăng bài. Cô là độc giả duy nhất của anh.

- Anh vẫn giữ cái bút đó à?

- Cái bút, à... ừ... không, nó là cái bút khác, nó giống nhau thôi - À, ừ, em tưởng.....

- Vì hiệu bút này dùng tốt

Anh rút chiếc bút ra, đặt nó lên bàn:

- Em vẫn nhớ à?

- Không, à, vâng! Cũng chẳng biết nữa. Thấy quen thuộc quá thôi.

Sau đợt ấy, cô yêu một cậu khác.

Và cũng biết anh cũng đã yêu một cô gái khác.

Như thế cả hai đã phản bội nhau ngay từ khi đang yêu nhau vậy. Nếu không phải thế thì sao anh có thể yêu ngay lập tức người khác. Và cô cũng vậy.

- Cô gái đó... Bạn gái sau của anh ấy...

- Chi Anh! Quen hồi anh đi học tiếng Anh ở trung tâm. Cô ấy biết rõ em thậm chí còn có cả ảnh chúng mình.

- Vậy à? Sao em không nhớ nhỉ?

- Anh đã kể cho em nghe rồi, hồi ấy, nhưng em đã không để ý tới.

- Ra thế!

- Còn cậu bạn của em?

- Vâng! Thích em từ hồi chúng mình còn yêu nhau. Tên anh ấy là Bảo.

- Nghe quen quá nhỉ?

- Anh chưa gặp lần nào đâu.

Bảo thích cô trước và đã tấn công cô liên tục ngay cả khi cô đang là bạn gái của anh. Cô đã không kể cho anh nghe vì tính anh hay ghen. Nhiều lúc, cô cũng muốn tâm sự với anh nhiều điều lắm nhưng lần nào cũng vậy, cứ có một cái tên con trai trong câu chuyện của hai đứa là y như rằng anh sẽ vặn vẹo đủ thứ. Cô đã nhiều lần kể chuyện về những cậu con trai khác nhưng đổi tên thành con gái hoặc biến câu chuyện đó thành câu chuyện của “cái Thủy bạn em” hay “con bạn học cùng lớp”.

- Em béo lên mấy cân đấy!

- Đâu có đâu! Anh thấy em vẫn vậy. Mà béo lên thì là tốt chứ sao?

Cô mỉm cười. Anh cũng béo lên một chút thì phải. Cô muốn thử vòng tay ôm

anh một cái để xem anh béo lên thế nào. Cái ý nghĩ ấy cứ ám ảnh trong cô suốt. Chia tay nhau cũng được 3 năm rồi chứ ít gì. Ba năm qua, dù Bảo rất tốt với cô và cô cũng rất yêu Bảo song câu hỏi tại sao vẫn như căn bệnh tiềm ẩn, cứ trái gió trở gió là cô lại đau đớn. Bảo hay hờn mát rằng “Em đã dùng hết tình yêu trong tim với Quang rồi nên anh thiệt quá!”. Mỗi tình đầu của anh với cô kéo dài được 3 năm, cũng bằng đúng thời gian chia tay nhau. Ba năm ấy, đã có những thời gian tưởng như cả hai có thể đi đến cuối cùng với nhau. Vậy mà...

- Nhưng em vẫn tò mò...

- Anh hiểu! Có những lúc ngang qua nơi cũ, anh vẫn đau thắt lòng.

- Điều đó, dù em thật sự không mong đợi song em vẫn thấy nhẹ lòng hơn.

Tại sao thế nhỉ? Tại sao biết anh đau thắt lòng như cô mà cô lại thấy nhẹ lòng hơn? Có phải cô quá ích kỷ? Mà tại sao nhỉ? Tại sao vẫn yêu nhau mà lại chia tay nhau?

- Lòng tự trọng của cả hai quá lớn!

- Có lẽ! Có bao giờ anh....

- Có! Thỉnh thoảng anh vẫn về quán cũ. Cảm giác thắc thỏm đợi chờ dù biết chẳng khi nào em tới - Anh biết mà! Em sợ!

Cô sợ thật! Vài lần, vô tình Bảo đèo cô tới quán cũ đó, cô ngồi mà cứ hồi hộp như ngồi trên lửa vậy. Đến mức cô nằng nặc đòi về và nằm bẹp trong nhà suốt cả buổi.

- Có một lần anh chạy xe lên nhà em, đứng dưới đường nhìn lên phòng em.

- Có thấy em không?

- Không! Nhưng anh biết em ở nhà.

- Sao anh không gọi điện cho em?

Nếu anh gọi điện cho cô thì sao nhỉ? Có lẽ cô cũng chẳng nghe máy đâu. Nh-

ưng cô vẫn chờ đợi. Số máy của anh, cô đã xóa đi khỏi phone book rồi nhưng không xóa được khỏi đầu mình. Cô đã mấy lần muốn đổi số điện thoại để quên anh và cũng là để anh không thể gọi cho cô nhưng cô đã không đủ can đảm. Anh vẫn ám ảnh cô kể cả khi cô thấy yêu Bảo nhất. Trong tình yêu với Bảo, có một phần là vì anh, cô muốn đền đáp phần nào những bí mật mà cô đang giấu Bảo, về anh.

- Thực ra có! Lần anh đi công tác Miền Nam, anh đã gọi em nhưng không nói gì cả.

- Ra thế! Em cũng đoán vậy!

Không chỉ đoán vậy, lần đó cô còn mong là vậy. Nhưng rồi cô tự cười mình đã quá hão huyền. Bây giờ biết, tự nhiên cô cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Hình như cô mong rằng anh còn yêu cô đủ như cô còn yêu anh vậy. Có thể, cô mới cảm thấy an ủi được. Nhưng để làm gì nhỉ? Khi mà cô đã có Bảo và anh đã có Chi Anh? Cô cảm thấy lúng túng với ý nghĩ đó.

- Sao không gặp nhau mà nói lời chia tay mà phải chơi trò biến mất hả anh?

- Anh sợ mình sẽ không nói được.

- Nếu đã hết yêu thì sao lại không nói được?

Thương hại ? Tự nhiên cô thấy lòng mình quẩn lại. Cô không chịu nổi cái ý nghĩ rằng anh đã hết yêu cô nhưng lại không dám nói ra vì thương hại. Cái cảm giác ấy khiến mặt cô nóng bừng lên. Anh bối rối.

- Không phải vậy! Khi đó anh vẫn còn yêu em

- Vẫn còn yêu? Vẫn còn yêu sao lại chia tay?

- Anh... anh không biết nữa...

Ờ hay, chính cô cũng vậy kia mà! Chính cô cũng đã chấp nhận sự biến mất của anh, cô cũng tự biến mất đấy thôi. Nhưng sao lúc này đây, cô lại cảm thấy giận anh đến thế!

- Tại sao thế? Em đã làm gì sai ?

- Không! Là anh sai

Ai sai? Không có ai sai cả. Nhưng tại sao? Càng hỏi tại sao, cả anh và cô càng chẳng thể hiểu nổi mình khi đó. Nếu như... Thì sẽ thế nào nhỉ?

- Có thể do lúc đó, chúng ta đã quá quen thuộc nhau. Và điều đó đã khiến chúng ta cảm thấy mệt mỏi.

- Đó là lý thuyết! Em muốn biết sự thực cơ! Liệu có phải vì Chi Anh tấn công anh?

- Không! Cho đến khi anh ngỏ lời với Chi Anh, cô ấy mới biết anh yêu cô ấy!

- Tức là anh đã yêu cô ấy từ trước? Từ khi nào? Có phải là khi chúng ta còn yêu nhau? Có phải vậy mà anh quyết định ra đi?

Cô hỏi dồn dập và khi câu hỏi rời miệng rồi cô mới biết sợ câu trả lời. Anh lúng túng như một người mắc lỗi thực sự. Còn cô, cô cũng tưởng tượng được ra khuôn mặt mình lúc này. Nó thật thảm hại. Nó như thể cô đang bị lụy vô cùng. Như thể cô đang cầu xin anh vậy. Nhưng rõ ràng, khi cô bị Bảo tấn công, cô đã không phản đối, thậm chí cô còn cho Bảo những cơ hội để chinh phục được cô nhanh hơn. Rõ ràng khi ấy, cô với anh vẫn đang yêu nhau kia mà!

- Lẽ ra chúng ta không nên gặp nhau thế này.

- Anh đã rất hối hận trước cuộc hẹn.

- Em thật có lỗi với Bảo và Chi Anh.

- Không! Là anh!

Sau những nụ hôn triền miên còn mặn mòi cả nước mắt, cô thốn thức. Hai người vẫn tay trong tay mà lòng nặng nề kinh khủng. Cô muốn hỏi anh về tình yêu của anh với Chi Anh lắm nhưng cô sợ phải nghe những điều tương tự như cô với Bảo. Anh cũng lúng túng. Cả hai cùng nói những câu vô nghĩa để khóa lấp tâm trạng lúc này. Hỏi mà chẳng để nghe trả lời. Từ lúc nào không biết, cô và anh đã ngồi sát vào nhau.

- Nếu lần đó chúng ta chịu đối thoại chắc cứu vẫn được phải không anh?
- Có lẽ vậy! Vì anh vẫn yêu em rất nhiều. Còn em? Khi đó em còn yêu anh không?
- Còn chứ! Khờ ả, em vẫn còn yêu anh đến tận lúc này
- Thế với Bảo thì sao?

Thế với Bảo thì sao? Không thể nói là không yêu Bảo song tại sao với anh, những cảm giác vẫn còn nguyên như vậy? Đây là tình yêu đích thực? Hay vì Bảo quá tốt với cô? Hay vì anh là mối tình đầu? Cô lại lúng túng tiếp. Đây là tình yêu đích thực của mình?

- Anh yêu em nhiều hơn hay yêu Chi Anh nhiều hơn?

Cô hỏi mà lại một lần nữa sợ nghe câu trả lời. Câu hỏi dễ phải nhận về sự tổn thương vô cùng. Nếu anh hỏi cô cùng với câu ấy, cô sẽ trả lời thế nào? Cô yêu ai nhiều hơn? Không thể nói là yêu anh nhiều hơn nhưng Bảo so với anh cũng khiến cô bối rối. Cô như đứng trước ngã ba vậy.

- Thôi, em phải về rồi!

Em đừng đi...

Chúng ta đang làm cái gì vậy anh?

Anh cũng không biết nữa. Nhưng thực sự anh sợ em đi rồi anh sẽ không còn gặp lại em nữa.

Nhưng gặp nhau thế này thì thật không tốt cho cả hai người còn lại.

Anh không cần biết, anh muốn em trở về với anh.

Em cũng vậy. Nhưng...

Quả thật, cô cũng muốn anh sẽ chia tay với Chi Anh để về với cô. Nhưng Bảo có lỗi gì? Không thể nói là cô yêu anh đến mức có thể ngay lập tức chia tay với Bảo. Nhưng để anh đi, cô sẽ thế nào trong những ngày tới đây? Cô

nhận ra cô đang yêu anh rất nhiều, cô nhận ra rằng cô muốn quay trở lại với anh. Nhưng rồi mọi thứ sẽ đi đến đâu?

- Anh không biết! Liệu chúng mình quay về với nhau có phải là điều tốt không? Nhưng anh thực sự biết, những ngày kế tiếp sẽ là những ngày không thể thanh thản được của anh.

- Giá mình đừng gặp nhau thế này...

Nếu không gặp lại nhau thế này, cô cũng không biết đến bao giờ mới hết đau mỗi khi nghĩ về mối tình đầu tan vỡ không lý do. Nhưng gặp lại nhau rồi thì cố sự lại thế này. Rồi mai sẽ thế nào? Không chia tay với Bảo, cô sẽ tiếp tục lừa dối Bảo để được gặp anh. Nhưng nếu chia tay với Bảo, cô cũng lại không có can đảm để đi tiếp với anh. Không lẽ cứ lén lút thỏa mãn sự tham lam của cá nhân mình? Không! Nhất định là không. Cô sẽ không làm Bảo đau lòng.

- Thôi, em về đây!

- Anh... anh...

- Chúng ta đang sai lầm.

Tình cũ không rứt cũng tới. Người xa nói quả chẳng sai. Gặp lại nhau quả là điều mạo hiểm. Nhưng nếu không gặp, cô vẫn sẽ loay hoay với câu hỏi tại sao suốt cả cuộc đời này mất. Suốt cả cuộc gặp, câu hỏi “tại sao” vẫn chưa có câu trả lời nào thỏa mãn được cô song như thế là đủ. Cô nghĩ vậy!

Đứng lên, khẽ chạm vào bàn tay của anh, cô lướt ra cửa. Ngoài đường, phố đã lên đèn. Những dòng người xuôi ngược, những tâm trạng thể hiện trên mỗi khuôn mặt vụt qua mắt cô. Điện thoại kêu, là Bảo. Cô ngắt từ chối. Lúc này đây, cô không muốn nói chuyện với Bảo, hay bất cứ ai. Cô muốn về nhà. Cô mệt rồi rồi. Ngày mai, cô sẽ gặp lại Bảo. Và không biết đến lúc nào, cô sẽ gặp lại anh. Hai người ấy hiển hiện ngay trước mặt cô. Khiến cô mệt mỏi. Khiến cô mất sức.

Còn anh? Giữa cô với Chi Anh, anh sẽ chọn ai? Cô không muốn mất anh nhưng cô lại không đủ can đảm để theo anh. Bỏ tất cả để theo anh. Máy điện thoại lại rung lên. Tin nhắn. Chắc là Bảo. Không! Là của anh.

“3 năm qua là giấc mơ hay buổi gặp này là giấc mơ?”

Cô bật khóc...